

L'Espanya Z

Hi ha moltes semblances entre aquest 14-M i aquell 28-O, a pesar dels vint-i-dos anys transcorreguts, que van suposar l'inici de l'època més fructífera per al nacionalisme espanyol. I diferències, és cert, però, en tot cas, aquesta Espanya de ZP és molt més semblant a la de Felipe González que no a qualsevol fantasia de segones transicions o reestructuracions a fons de l'estat.

De fet, quan el soroll ambiental, la passió, la tensió, l'impacte del dijous 11 de març i, en general, tot l'ambient polític extremadament mogut que s'ha viscut aquests anys, amb el cim de la fastigosa manipulació politico-informativa dels tres dies de la infàmia, vagi donant pas a la normalitat, es veurà que el 14-M ha significat quelcom molt semblant al 28-O de González. Totes dues són dates-símbol que marquen, cadascuna a la seva manera, l'inici de noves èpoques caracteritzades per l'explosió ideològica, sentimental, cultural, política i estètica del nacionalisme espanyol més educat, modern i socialment transversal que no es nota ni es percep, ni de bon tros, com la *caspa* de l'Espanya *cañí* d'Aznar, però tanmateix és el que és.

Aquesta és l'essència de la victòria de ZP. Si el lector fixa l'atenció en els missatges de la campanya i els compara amb els resultats se n'adonarà. El PSOE semblava estar engrunat per una banda pel PP i per l'altra per la seva esquerra (IU) i el nacionalisme (ERC, PNB i CiU), coincidint les dues bandes a assegurar que si ZP governava ho faria amb feblesa i en mans dels seus complements. Això permetia somiar (a IU) una orientació molt esquerrana i (als nacionalistes) la "segona transició". Doncs bé, el resultat pràctic ha estat que IU posa els seus pocs vots a disposició del PSOE

a canvi de res perquè ZP, com anuncià, nomeni Miguel Sebastián ministre d'Economia per seguir, amb lleugeres adaptacions, la línia bàsica de Carlos Solchaga, és a dir, liberalisme; i que els nacionalistes –amb la incògnita del PNB– també serviran la investidura al PSOE, amb abstenció o vot afirmatiu, perquè José Bono sigui ministre i perquè, si bé amb formes educades a través del diàleg, no hi hagi Pla Ibarretexe o perquè l'Estatut de Catalunya, com està clar després d'aquests resultats, sigui liderat pel PSOE. ZP, per la seva banda, ho ha deixat clar: no demana res a ningú perquè sap el poder que té. Governarà sense aliances i amb suports puntuals, inclòs del PP, seguint el camí –com va dir diumenge– marcat per la Constitució. La "segona transició" ha quedat en quelcom més propi de Harry Potter que de la política espanyola.

Si la primera etapa del socialisme tingué molts ressorts simbòlics que funcionaren perfectament, coronant l'Espanya representada per la sintonia entre rei i president, aquesta no serà menys. Comença amb un símbol en absolut menyspreable. Aquesta primavera Letizia aportarà la seva zeta perquè es fongui com a símbol del futur immediat en el qual el nou rei i el nou president tornin a exercir el liderat del nacionalisme espanyol de formes modernes i amables amb el fons de sempre. L'Espanya Z.

Miquel Payeras és periodista

“Aquesta primavera Letizia aportarà la seva zeta perquè es fongui com a símbol del futur immediat en el qual el nou rei i el nou president tornin a exercir el lideratge del nacionalisme espanyol de formes modernes i amables amb el fons de sempre. L'Espanya Z”

MIQUEL PAYERAS